

פראם, פראם, פראם. התקליט מנגן בקצב ועוד מסיבת-שבת מסתחררת לקראת סיום מוצלח. תוך מחמאות והלצות. המסיבות מתקיימות לרוב בדירות פרטיות, לאחר שהבן או הבת משדלים את ההורים למסור לרשותם את הדירה לאותו ערב. בטון שבועי יפגשו אותם האנשים (בערך) באותו מקום (בערך) לעשות את אותם הדברים (בערך). למחרת המסיבה והבילוי, שואלות עיני הבחור (למטה) את השאלה הגדולה הנשאלת לעתים קרובות ביותר: לאן — מחר בערב? מה — מחר בערב?

קונצרט בנגן האם החיפאי. אפשרויות ההתבודדות בחורשות ובגני הכרמל הן רבות בהרבה מאלו של תל-אביב. הנער החיפאי מנצל היטב אפשרויות אלה. הוא מבקר בקונצרטים שונים הנערכים מדי פעם בפעם בגן-האם.

17 משתתפים, מהם ששה זוגות קבועים, בחורה בודדת וארבעה בחורים ללא לחי. מה היו המניעים שכינסו אותם יחד אותו לילה בביתו של מטמור?

במרכז החברה עמד גרעין של שלושה זוגות ושני בחורים בודדים. משך ששה שבועות נפגשו באותה מסיבה, על פי הידברות קודמת. הבחורה הבודדה בילתה זו הפעם השניה בגדר חברה זו. בפעם הקודמת הוזמנה לשם על-ידי אחד מחתיקי החוג, שנערך הפעם, בילה את הערב במקום-אחר, שני הבחורים הבודדים הגיעו על-סמך הזמנה לאחד מהם. הווג הרביעי נהג לבלות עם הגרעין הוותיק לפני חודשים רבים, הצטרף הפעם במקרה, לאחר שנמנה משך תקופה זו על חברה אחרת. שני הזוגות הנותרים הוזמנו על-ידי מטמור ערב לפני כן, לאחר שפגש אותם לראשונה בבית-קפה וגילה כי הינם תושבי גבעתיים.

אותו מצב, בשינויים קלים, נתגלה ביתר 13 החברות, בהן ביקרו חוליות הכיסוי של העולם הזה שהכינו דו"ח זה.

7. איז מקום להתבודד

לדברי הבחורים (67%) זוהי ממש קללה. בית ההורים דחוס, אי-אפשר להביא לשם בחורה מבלי שהאם תעקם את האף. ואילו ביקור בבית הבחורה לא בא כמעט בחשבון, אם אין הכוונה לנישואין. בהשוואה לשכבת-הגיל המקבילה בארצות אירופיות ואמריקאיות רבות, נוהגת החברה הישראלית במידה רבה של חופשיות. 38% מן הבחורים שרואיניו הודו על קיום יחסים מיניים עם חברותיהן הקבועות והקבועות-למחצה, 30% סירבו לענות על השאלה ואילו 32% נמנעים, לדבריהם, מקיום יחסים כאלה עם חברותיהם. הבחורות, לעומת זאת, ענו: 22% בחיוב, 60% בשלילה מוחלטת ואילו 18% סירבו לענות על השאלה. אולם גם אלה וגם אלה הסעימו כי אילו היו תנאי מיפגש ומגורים נוחים יותר, היה אחוז הנערך המקיים יחסים מיניים טרומ-נישואיים עולה במידה רבה. בתל-אביב, יותר מאשר בערים אחרות, קיים נוהג של שכירת חדר-או דירה על-ידי כמה יחידים, המשתמשים במקום לפי תורנות מסוימת, מתחלקים בהוצאות החזקתו. הסביר אחד מאלה (שמו שמור במערכת): "אין זה עניין של קיום יחסים בלבד. לפעמים רוצים פשוט להתבודד עם בחורה — ולו רק לשוחח על ספרות ועל מוסיקה, אבל אי-אפשר להתבודד בעיר הזאת. בעל מכונת יכול לנסוע לחוף מרוחק מחוף לעיר. אבל בחור כמוני, לאן ילך? חוף הים שורץ אנשים בכל פינה. אותו מצב שורר גם בגנים הציבוריים. להחזיק דירה או תדר לשם פגישות אלה — עול כספי כבד מדי. במקום להידחס בים של אנושות ולהוציא כסף על קפה תפל, מוטב להבטיח לעצמי פינה שקטה, שאפשר להזמין אליה בחורה מדי פעם בפעם."

שלב זה — הכמיהה להתבודדות והחיים הפרטיים — הוא הצעד הרציני הראשון לקראת הנישואין.

וכך מקיץ הקץ. תאריך החתונה נקבע, הנער והנערה הישראליים יוצאים מתחת לחופה, עומדים לפני עולם אחר, בעיות אחרות מאלה שהכירו עד כה. הבעיה הראשונה: אין מספיק כסף לבילוי. הם קנו דיניה, שקעו בחובות, כל הוצאה מיותרת מכבידה על גיהול משק הבית, אמנם ממשכיכים הם להופיע במסיבות משך כמה חודשים, מזמינים מכרים הביתה לפרקים, מתרחקים והולכים, ויושבים מדי פעם בבית-קפה. אך חיש מהר, נוכחים הם לדעת כי אותה מסיבה חברית בערב שבת שום אינה חלום ורוד, הגישא על כתפי האם, שהכינה את המסיבה ופינתה את הדירה.

רק או מפסיקה לנקר במוחם השאלה: לאן הערב?

